

dag tager disse medlemmers parti, for vi mener, det er ret væsentligt, at der eksisterer frihed til selv at vælge.

Så har arbejdsministeren meget ret i de flotte bemærkninger om, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet og forsikringssystemet osv. Det er vi helt enige i, og det er slet ikke det, vi taler om i dag. Vi taler om retten til selv at bestemme, hvilken a-kasse man gerne vil være i.

Så har arbejdsministeren ikke forholdt sig til et af de forhold, som vi ikke mener er uvæsentligt, nemlig hvad det koster. Nu er det således, at der er nogle, der har mulighed for at følge debatten herinde, og jeg er blevet kontaktet her under forhandlingerne og har fået at vide, at når jeg gengav i starten, at der er en forskel pr. medlem pr. år alene til administration på 1.500 kr., passer det ingen steder. Det har udviklet sig siden den opgørelse, jeg har kigget på. I år er det således, at der er medlemmer, der betaler 2.300 kr. mere pr. år. Det er dog også værd at notere sig.

Min tid er gået for den korte bemærkning, men jeg vender tilbage, for der var endnu et par ting, ministeren var inde på, som jeg meget gerne ville have lov til at uddybe.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det, vi i Fremskridtspartiet ønsker, er blot, at man får frihed til at vælge, hvilken a-kasse man gerne vil have. Det eneste, vi ønsker, er den lille smule frihed. Er det så meget forlangt?

Ministeren har givet klart udtryk for, at ministeren ønsker at fastholde lønmodtageren i et jerngreb. Ministeren ønsker, at lønmodtageren skal være stavnsbundet til en bestemt a-kasse. Ministeren ønsker, at der skal være monopol på at drive a-kasser her i landet, og at man enten er tvunget ind i en politisk ideologisk a-kasse eller en religiøs ideologisk a-kasse. Hvordan harmonerer det med det forslag, som vi også forhandler om i Folketinget i øjeblikket om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet på grund af politisk eller religiøs overbevisning? Det harmonerer ikke særlig godt.

Ministeren siger, der er flere tusinde, der årligt skifter a-kasse. Men hvad er årsagen til, at de gør det? Det er, fordi de flytter fagligt område, som også ministeren sagde det. Det er altså ikke noget med, at man har et frit valg, for flytter man over i et nyt fagligt område, er man tvunget ind i den a-kasse, der er på dét område,

medmindre man selvfølgelig vil ind i en religiøs ideologisk a-kasse.

Ministeren siger, at man bare kan melde sig ud af fagforeningen, hvis man kun ønsker at være medlem af a-kassen, men ministeren ved jo godt, at hver eneste dag bliver det misbrugt af fagforeningerne. Hvis man tager telefonen, hvilket jeg gjorde for et par år siden, og ringer rundt til en stribe fagforeninger og stiller det simple spørgsmål, om det kan lade sig gøre at være medlem af a-kassen uden at være medlem af fagforeningen, er svaret nej. Fagforeningerne ved godt, at det, de gør, er ulovligt, men en almindelig lønmodtager, der ikke har sat sig ind i det kæmpe lovkompleks, tror på, at det er rigtigt, når de siger, man skal være medlem af fagforeningen for at være medlem af a-kassen, og så må man hellere bøje nakken og være det.

Hvis man ved lidt om det og så siger til dem nede i a-kassen, at det jo ikke er rigtigt, at man skal være medlem af fagforeningen for at være medlem af a-kassen, kommer det næste, nemlig at det koster det samme, for så ændrer vi bare på administrationsbidraget. Det er også ulovligt, men fagforeningerne gør det hver eneste dag, og ministeren har fået adskillige sager på sit bord, så ministeren ved det godt.

Det eneste, vi beder om, er en lille bitte smule frihed til selv at vælge. Er det for meget forlangt?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg synes nu, at de, der har lyttet til denne debat, må kunne huske den tone, som hr. Helge Sander havde på, da han nedgjorde den rådgivning, som arbejdsmarkedets parter er kommet med. Det var en tone og en attitude, der nedgjorde de råd, som er kommet entydigt fra arbejdsmarkedets parter, og det var på en måde, så man ikke kunne få andet indtryk, end at respekten og tilliden til dem, der havde givet den rådgivning, var tynd; sådan tror jeg argumentationen lød. Tynde argumenter, ja, det er jo det samme som at sige, at de ikke er gode nok, de argumenter, der bærer en bestemt beslutning.

Så min konklusion er altså – og det er den fortsat – at hr. Helge Sander er ude i et ærinde, hvor han forsøger at gå på to ben, og det lykkes ikke rigtig, nemlig på den ene side gerne at ville please Kristelig A-kasse, og på den anden side alligevel ikke helt at ville være uvenner og uenig med arbejdsmarkedets parter generelt.

Så en lille bemærkning om Kristelig A-kasse og dette her med administrationsbidraget. Det